

Arrest

nr. 204 618 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2016 dient verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot.

1.2. Op 2 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Met arrest nr. 179 167 van 12 december 2016 van de Raad wordt deze beslissing vernietigd. De verwerende partij stelt een

cassatieberoep in tegen dit arrest. Met beschikking nr. 12.314 van 7 februari 2017 verklaart de Raad van State het cassatieberoep toelaatbaar.

1.3. Op 3 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Met arrest nr. 185 881 van 25 april 2017 van de Raad wordt deze beslissing vernietigd. De verwerende partij heeft geen cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest.

1.4. Op 18 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door: Naam: V. (...) Voorna(am)(en): S. (...) Nationaliteit: Russische Federatie Geboortedatum: 16.01.1960 Geboorteplaats: Kirovobad + kind : P. V. (...)” 29.11.2002 *Verbljvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd: Verzoekers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon die houder is van het verblijfsrecht door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976. Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid. Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld en wordt het verblijfsrecht geweigerd.

Het hoger belang van het kind houdt niet in dat betrokkenen vrijgesteld zijn van de fundamentele voorwaarde van de bestaansmiddelen voorzien in de wet.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift onder de hoofding “VOORAF”: *“Het getuigt van weinig respect voor de rechtspraak van de R.V.V. dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, nadat de R.V.V. de beslissing dd. 2 augustus 2016 (stuk 3) vernietigd heeft, op 3 januari 2017 (stuk 4) een beslissing neemt die volledig identiek is aan de vernietigde beslissing dd. 2 augustus 2016. En het getuigt van nog minder respect voor de rechtspraak van de R.V.V. dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, nadat de R.V.V. deze nieuwe beslissing dd. 3 januari 2017 vernietigd heeft, op 18 januari 2018 nogmaals een beslissing neemt die volledig identiek is aan de vernietigde beslissing dd. 2 augustus 2016 én aan de vernietigde beslissing van 3 januari 2017”.*

De Raad dient er samen met verzoekster op te wijzen dat de bestreden beslissing van 18 januari 2018 die de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend op 25 januari 2016, opnieuw weigert een miskenning inhoudt van het gezag van gewijsde dat kleeft aan de arresten nrs. 179 167 van 12 december 2016 en 185 881 van 25 april 2017, waarbij telkens een inhoudelijk identieke beslissing werd vernietigd.

In de nota repliceert de verwerende partij: *“Waar verzoeker nog verwijst naar 2 arresten van uw Raad, merkt verweerder vooreerst op dat de Belgische rechtspraak geen precedentenrechtspraak kent. Bovendien werd middels een verzoekschrift dd. 09.01.2017 cassatieberoep ingesteld tegen arrest nr. 179.167 van Uw Raad. Dit beroep is momenteel hangende.”*

De Raad merkt op dat het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, wordt bepaald door het dictum van het arrest en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven. Die motieven bepalen de beoordelingsruimte waarover het bestuur nog beschikt na de vernietiging (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 20 november 2014, nr. 229.258). Dit staat los van het gegeven dat de Belgische rechtspraak geen precedentenrechtspraak kent. Bovendien kent het cassatieberoep geen opschortende werking.

De Raad besluit in beide voornoemde vernietigingsarresten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze de inkomsten van de referentiepersoon niet in overweging heeft genomen en onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door louter te wijzen op de aard en de tijdelijkheid van de tewerkstelling en het feit dat deze bij beëindiging aanleiding geeft tot een volledige uitkering, terwijl de tewerkstelling wel degelijk een arbeidscontract inhoudt waarbij werk moet worden geleverd tegen betaling van loon en er betalingsfiches werden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing gesteund is op inhoudelijk identiek dezelfde motieven als de vernietigde beslissingen van 2 augustus 2016 en 3 januari 2017. Door opnieuw een beslissing te nemen met dezelfde (hoofd)motieven als de vernietigde beslissingen, begaat de verwerende partij dezelfde onwettigheid die heeft geleid tot de vernietiging van de twee genoemde beslissingen tot weigering van verblijf. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing van de gemachtigde van 18 januari 2018 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) te vernietigen (cf. A. WIRTGEN, Raad van State, I. afdeling administratie, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen, Brugge, die Keure, 2004, 175- 181). Het niet respecteren van het gezag van gewijsde is immers een onwettigheid die de openbare orde raakt (cf. RvS 8 juli 1982, nr. 22.446; RvS 3 februari 2004, nr. 127.697).

3. Korte debatten

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC